

Sygn. akt IV CSK 380/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej w G.
przy uczestnictwie A. S.
o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. akt XVI Ca 732/14,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 120
(sto dwadzieścia) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 28 stycznia 2015 r., opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 2 i 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.) oraz art. 172 § 2 w zw. z art. 292 zd.2 w zw. z art. 305⁴ k.c., uczestnik postępowania A. S. wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, o której miały świadczyć zarzucone naruszenia przepisów prawa materialnego.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawca E. S.A. w G. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do powtórzenia zarzutów skargi z odniesieniem się do powołanych w ramach jej podstawy przepisów. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, podstawy skargi wraz z ich uzasadnieniem oraz uzasadnienie samego wniosku to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne role i nie mogą być traktowane zamiennie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służy jedynie wykazaniu,

że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, iż zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Uczestnik, uzasadniając wniosek, całkowicie pominął aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi, a ocena tak uzasadnionego wniosku wymagałaby niedopuszczalnego na obecnym etapie postępowania analizowania zasadności jej podstaw.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 2 w zw. art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.